

[Henning Philipsen.]

Når vi ønsker den udsat, hænger det også sammen med den klare dokumentation, som boligselskaber og lejerforeninger lagde på bordet for boligudvalget i forbindelse med et udvalgs møde, hvor vi havde en lang række deputationer, og hvor disse organisationer ganske klart dokumenterede, at selv med det forslag om at reducere tillægget til 1973-indkomsten fra 35 pct. til 30 pct. og derefter lægge 10 pct. oven i ydelserne ville det alligevel betyde en alvorlig nedgang for de fleste boligsikringsmodtagere, i hvert fald for dem, som vi havde til hensigt ikke skulle rammes, men hvis vilkår skulle forbedres, nemlig først og fremmest de familier, som, før vi foretog ændringen i juni, havde en stor chance for gang på gang at støde hovedet imod det, jeg kalder boligsikringsloftet.

Jeg må sige til hr. Ingomar Petersen, at jeg synes, det var ejendommeligt at høre ham behjude regeringen, at den ikke ville spare på dette felt, når regeringen er indgået på et — jeg havde nær sagt forlig, det var det jo ikke, men en aftale med andre partier om at ville bruge 625, eller var det 640 mill. kr. på boligsikring. Det er den forudsætning, hvorunder de andre partier er gået ind på denne lov. Så er det da ikke rimeligt at behjude regeringen, at den ikke vil spare. Ja, undskyld, nu tilkommer det jo ikke mig at tage den høje regering i forsvar, men ikke engang regeringen har stillet forslag om, at man skulle spare beløb på boligsikringskontoen. Jeg synes derfor, det er ejendommeligt, at man anvender den argumentation. Der er ingen andre af de 5 partier, som var med til at vedtage denne lov, som havde en forudsætning om, at der skulle spares penge på boligsikringskontoen. Heller ikke det radikale venstre. Det er på den baggrund, vi har indgået aftalen herom, og det synes jeg lige bør fastholdes.

Jeg vil godt føje til yderligere: det, der er hensigten, sådan har jeg forstået det, med det forslag, som ministeren nu har lagt på bordet, er for så vidt en imødekommelse af det krav, som vi rejste fra begyndelsen af,

idet vi ville udnytte det antal millioner kroner, som boligsikringsloven forudsatte. Det er jo det, det drejer sig om. Derfor er det efter min mening urimeligt at sige, at vi skulle prøve på at opnå besparelser her. Det er i hvert fald ikke under de forudsætninger, mit parti i sin tid stemte for boligsikringsloven.

Jeg skal slutte med at sige ganske kort, at vi, som jeg sagde, forbeholder os at stille et ændringsforslag, men at vi i øvrigt gerne vil medvirke til en hurtig behandling; det skylder vi ikke mindst boligsikringstagerne.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi har nu revideret boligsikringsloven i boligudvalget, og jeg mener, at vi herved kommet frem til, at vi får en rimelig boligsikring til boligsikringstagerne, ved at vi nedsætter procenten fra 35 til 30 og forhøjer boligsikringen med 10 pct. Samtidig holder vi os dermed inden for de beløbsrammer, som vi forudsatte, da vi indgik boligforliget i juni 1974. Jeg kan derfor kun sige, at for mit partis vedkommende vil vi støtte det af boligministeren fremsatte lovforslag.

Med hensyn til det af kommunisterne fremsatte forslag til folketingsbeslutning kan jeg ikke tage så stærk afstand, som visse gør, idet jeg må indrømme, at der for vores vedkommende er ingredienser i dette forslag, som vi principielt er positivt indstillet over for. Men i den givne situation og under hensyn til det flertal, som vi har skabt i boligudvalget, holder vi os til det lovforslag, som er fremsat af boligministeren.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg føler ingen trang til at undskylde, at kommunisterne overhovedet har fremsat dette forslag til folketingsbeslutning om ændring af boligsikringsloven. Men jeg må nok alligevel sige til hr. Bendix, når han siger, at dette forslag er ikke fremsat med omtanke, at jeg kender ikke folketingets historie hele vejen igennem, men det er vel nok første gang i nyere tid, at vi skal til at revidere en lov, endnu inden den er trådt i